

писмата захванаха да се явяватъ по-рѣдко и по-рѣдко. Най-подиръ обади се той, когато постъпи въ института за източнитѣ езици, съ едно писъмце въ нѣколко реда, подписано: „Вашъ — Хр. Бѣлокровски“ и слѣдъ туй вече не чува, какво стана съ него . . . Христо, като се събираше сѣ съ голѣмци, помисли си, че е отъ знатенъ родъ, та зе да се гордѣе.

„Пази Боже слѣпо да прогледа!“ казва българската поговорка и много на мѣсто го казва. Не отъ прогледналия тѣлесно слѣпецъ се отвърща българинътъ, а отъ слѣпеца-простакъ, издигнатъ отъ нищожеството, отъ тинята, благодарение на случайни обстоятелства, достигналъ безъ разборъ на срѣдствата на висота, която той омърсява съ своето присѣствие. . .

Господинъ Бѣлокровски свърши висше училище. Консултътъ, прѣстарѣлъ вече, продължаваше да го поддържа до послѣдния день на курса и сетнѣ, като го снабди съ нуждитѣ срѣдства, прѣпоръчва му да се завърне въ отечеството си. Бѣлокровски не послуша съвѣта и още нѣколко пѣти поиска пари отъ своя благодѣтель, а когато послѣдниятъ му заяви, че е готовъ да му помогне само подъ условие, че ще се завърне въ родината си, нашиятъ дипломатъ му написва едно грубо писмо, въ което заявяваше че прѣкъсва съ него по-нататъшнитѣ сношения. Консултътъ и тукъ не се обезкуражи; той дълго врѣме е служилъ на изтокъ и е запознатъ съ грубостта и невъзпитанието на източнитѣ хора и, за да изпълни дълга си до край, той употребилъ влиянието си и изходатайствува за Бѣлокровски мѣсто въ едно отъ агенствата въ Цариградъ.

Ходятъ българи търговци въ Цариградъ, овни